

Arrest

nr. 349 302 van 29 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van “*Palestina afkomstig*” te zijn, op 2 februari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 23 januari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 april 2026.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat V. HAUQUIER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2, van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

De beschikking is gemotiveerd als volgt:

“1. Verzoeker, die een onbepaalde nationaliteit heeft en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU- lidstaat)” van 23 januari 2026, genomen door de adjunct-commissaris op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werd op 14 september 2023 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en kreeg er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot 13 september 2026. Hij kreeg ook een Grieks reisdocument

voor vluchtelingen geldig tot 21 november 2028 (Landeninformatie, stuk 6, nr. 4, Antwoord Griekse Asieldiensten).

2. In de bestreden beslissing komt vooreerst naar voor dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid.

3. In casu wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., gesteld dat:

- “in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel [moet] worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM”;
- “Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt”;
- “Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”.

Het Hof benadrukt in dat verband dat de voormelde tekortkomingen:

- “alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen [...] wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens [van] de zaak”;
- “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”;
- “Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”.

Het Hof stelt nog dat een bepaalde omstandigheid in de andere lidstaat “alleen dan [kan] leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 18 juni 2024, in de zaak C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, deze zienswijze in herinnering gebracht (overwegingen 49-54).

4. Beide partijen leggen landeninformatie voor aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, in het bijzonder AIDA/ECRE-rapport van september 2025, RSA/PRO ASYL-rapport van maart 2025, het Feitenonderzoek van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024 en de Communication van de Europese Commissie van april 2025, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat

(i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland, aangevuld met andere bronnen aangereikt door de partijen zoals informatie van help.unhcr.org en de Nansen note 2025-3, is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de huidige bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen.

Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de bestreden beslissing.

6. Verzoeker maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij een Palestijn is uit Gaza en dat hij al een lange migratiereis achter de rug heeft. Hij verwijst naar zijn verklaringen over zijn psychologische problemen en dat hij een soort handicap heeft aan zijn linkerarm, waarvan hij medische attesten heeft neergelegd, wat eveneens een impact heeft op zijn psychologische gemoedsrust. Hij verwijst eveneens naar zijn verklaring dat hij bijzonder aangeslagen is door de situatie van zijn familie in Gaza en de moord op zijn vader (NPO, p. 5). Verder heeft hij weinig onderwijs genoten en is hij een UNRWA-vluchteling.

Hoewel de Raad de moeilijke situatie erkent die verzoeker thans leeft, merkt de Raad op dat verzoeker met zijn betoog geen ander licht werpt op de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Met betrekking tot uw medische en psychische problemen kan het volgende worden opgemerkt. In verband met het probleem aan uw schouder geeft u aan dat u niets kan vasthouden of dragen, niet werken en niet in uw onderhoud voorzien (CGVS, p. 3-4). U werd hiervoor op 4 december 2025 geopereerd en op 26 december werd er verder met u gekeken naar chirurgische oplossingen of fysiotherapie (CGVS, p. 4). U hebt het CGVS niet op de hoogte gebracht van de verdere ontwikkelingen ter zake, maar niets wijst erop dat in Griekenland deze benodigde medische zorg, eventueel in de vorm van post-operatieve revalidatie, niet beschikbaar zou zijn voor u. Immers, de medische documenten geven geen indicaties van een permanente

arbeidsongeschiktheid. Het medisch document in verband met uw operatie voorziet in het ideale scenario van revalidatie dat u tot 04/03/2026 niet kan werken. De andere medische attesten die u neerlegt betreffen informatie over uw diagnose en informatie over de operatie die u onderging, die evenmin dergelijke medische problemen aantonen dat u geen toegang zou hebben tot medische zorg of hulp bij uw revalidatie in Griekenland, noch dat deze problemen een fundamentele impact hebben op uw zelfredzaamheid.

Omtrent uw zoektocht naar medische zorg geeft u zelf aan dat u driemaal zorg zocht toen u in het kamp verbleef, maar de zorgverstrekkers telkens louter het gewricht op hun plaats duwden en daarbuiten niets deden zoals onderzoek of controle (CGVS, p. 4). Hierbij kan reeds worden opgemerkt dat u bij DVZ daarentegen verklaarde nooit medische zorg te hebben gezocht (DVZ Bijkomende Vragen M-Status), waardoor reeds twijfels rijzen bij uw bewering dat u dit hebt gedaan en zij u effectief onvoldoende verder hielpen. Bij het CGVS verklaart u tevens dat u nadat u het kamp had verlaten, niet meer naar een ziekenhuis bent geweest (CGVS, p. 4-5), waarmee u niet aannemelijk maakt dat u bij terugkeer geen toegang zal krijgen tot medische zorgen indien u deze keer wel pogingen doet om er te verkrijgen.

Betreffende uw psychische problemen geeft u aan dat u in een soort psychologische shock verkeerde sinds de moord op uw vader en sinds u beelden van zijn lichaam hebt gezien (CGVS, p. 3). U sliep niet, piekerde veel en sloot zich af in Griekenland. Tot vandaag hebt u last van psychologische episodes en symptomen, geeft u aan (CGVS, p. 5). U verklaart dat u hiervan documenten hebt overgemaakt, maar deze betreffen niet uw psychologische problemen, waardoor het bij een blote bewering blijft dat u psychisch kwetsbaar bent. U had hiervoor ook slechts twee sessies met een psychotherapeut, geeft u aan (CGVS, p. 5). Uit deze verklaringen blijkt geen kwetsbaarheid die een dermate impact op u heeft dat ze uw zelfredzaamheid aantast bij terugkeer naar Griekenland.

Hoewel het betreurenswaardig is dat u psychische problemen ervaart, is het belangrijk vast te stellen dat u ondanks deze problemen zich opmerkelijk zelfredzaam hebt getoond (zie infra) en dat u in Griekenland zelf geen psycholoog of psychiater probeerde te contacteren (CGVS, p. 5). U maakt hiermee niet aannemelijk dat het voor u in Griekenland niet mogelijk zou zijn psychologisch opgevolgd te worden voor uw problematiek."

De ULYSSE-rapporten die verzoeker neerlegt over de verhoogde kwetsbaarheid van Palestijnen in België, alsook andere getuigenissen van verenigingen en ziekenhuizen, doen hier niet anders over denken. Ook aangehaalde rechtspraak van de Raad over mogelijke bijzondere kwetsbaarheden van Palestijnse verzoekers is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. Verzoeker dient zijn bijzondere kwetsbaarheid in concreto aan te tonen.

Aldus brengt verzoeker wat zijn persoonlijke situatie betreft geen specifieke elementen bij die blijf geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In zoverre verzoeker nog kritiek uit op de afwezigheid van steunmaatregelen, bemerkt de Raad dat, gelet op wat voorafgaat, verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid heeft aangetoond. Daarnaast geeft hij op geen enkele manier duiding over welke steunmaatregelen hij al dan niet had moeten ontvangen gedurende de procedure. Bovendien antwoordde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken "nee" wanneer hem gevraagd werd naar elementen of omstandigheden die het vertellen van zijn verhaal of deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (DVZ-dossier, stuk 7, Vragenlijst "Bijzondere procedurele noden"). Er kan aldus redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd werden en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

7. De Raad benadrukt hierbij dat verzoeker nog steeds over een geldige ADET-kaart beschikt tot 13 september 2026, hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan (dringende) medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

8. De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken.

Zulke inspanningen blijken echter niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen. De houding en het handelen van verzoeker duiden erop dat hij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen. Zo verbleef verzoeker in totaal slechts vier maanden in Griekenland, waarvan één maand in het opvangcentrum. Verder merkte de bestreden beslissing terecht op:

“Wat betreft uw woonsituatie verbleef eerst een maand in het opvangcentrum, hierop drie dagen op straat in Athene – waar u eens eten kreeg van toeristen (CGVS, p. 9) - en sindsdien steeds in gedeelde accommodaties in Athene en Kobounaki (CGVS, p. 9-10). Hoewel het jammerlijk is dat u enkele dagen op straat verbleef, blijken verder geen onoverkomelijkheden voor u om bij terugkeer naar Griekenland onderdak te vinden aangezien u hier in het verleden steeds in bent geslaagd.

Wat betreft uw werksituatie kon u in Athene 13 dagen in de bouw werken, wat u vond door rondvraag te doen in winkels en iemands plaats kon innemen. Toen dit niet meer mogelijk was door de pijn aan uw schouder, vond u via een nieuwe rondvraag werk in de olijventeelt in Kobounaki gedurende 10 dagen (CGVS, p. 10). U werd er echter niet voor betaald. U en uw collega's deden hiervan aangifte, waarop de politie zei niets te kunnen doen omdat het zwartwerk betrof. Daarbuiten deed u weinig ernstige pogingen om wel legaal werk te vinden. Hierbij is het weinig ernstig dat u uw AMKA en AFM niet in orde bracht om toegang te hebben tot de legale arbeidsmarkt. U beperkte zich tot rond te vragen om werk te vinden (CGVS, p. 10). U maakt geen melding van enige organisaties, interimbureaus of de Griekse openbare dienst voor arbeidsvoorziening waar u hulp zou hebben gevraagd (CGVS, p. 10). U maakt met deze beperkte pogingen niet aannemelijk - zeker gezien u voldoende zelfredzaam bent (zie verder) om uw AFM en AMKA aan te vragen - dat het bij u bij terugkeer onoverkomelijk is legaal werk te vinden en beroep te doen op bescherming van de nationale autoriteiten indien zulke situatie van uitbuiting zich opnieuw voordoet.

U toont niet op afdoende wijze aan dat u niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien u toe om de middelen die het recht en uw status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen u evenwel niet aantoonde. U toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. U toont niet aan dat u, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.”

“Betreffende het incident dat u onderweg meemaakte met een soort bende op zee (CGVS, p. 3), stelt het CGVS vast dat dit een eenmalig incident betrof waaruit geen actuele vrees kan worden gedistilleerd. Daarnaast beweert u dat u hier melding van deed bij de agenten die jullie vonden en dat deze geen actie ondernamen. U legt hier geen documenten van neer, waardoor dit bij een blote bewering blijft (CGVS, p. 14). Dezelfde bevindingen gelden voor het incident dat u meemaakte op de bus, waar u werd uitgescholden (CGVS, p. 14), wat de drempel van vervolging niet haalt. Indien deze incidenten zich hebben voorgedaan, vonden deze in een welbepaalde context plaats en zijn er geen indicaties dat deze bij terugkeer opnieuw zouden gebeuren.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat u voor de problemen die u met uw belagers hebt gehad, of indien deze problemen zich bij terugkeer naar Griekenland zouden voordoen, geen of onvoldoende gebruik zou kunnen maken van de beschermingsmogelijkheden die in Griekenland beschikbaar zijn. In Griekenland hebt u deze problemen bijvoorbeeld nooit bij de politie of de Griekse autoriteiten gemeld, of indien dit u deed en niet geholpen werd, hebt u geen verdere stappen ondernomen. Uw verklaring dat u niet op de hoogte was van de procedures (CGVS, p. 14), kan niet worden aanvaard aangezien u wel in staat was andere administratieve stappen te zetten in Griekenland om bijvoorbeeld uw asielprocedure te doorlopen. Als de autoriteiten niet op de hoogte zijn van strafbare feiten, kunnen zij uiteraard geen onderzoek instellen om uw agressors op te sporen en kunnen zij dus geen maatregelen tegen hen nemen. In dit verband hebt u dus niet aangetoond dat u met onverschilligheid van de Griekse autoriteiten bent geconfronteerd. Bovendien moet worden benadrukt dat de door een nationale autoriteit geboden bescherming effectief moet zijn. Deze bescherming hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming bieden tegen alle handelingen van derden. De autoriteiten hebben een plicht om de burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverplichting in. Bovendien kan geen enkele rechtsregel absolute bescherming bieden, maar volstaat het dat er redelijke maatregelen bestaan om vervolging of ernstige schendingen te voorkomen.”

De bestreden beslissing wees nochtans terecht op verzoekers zelfredzaamheid:

“Uit meerdere voorbeelden blijkt tevens dat u bij terugkeer voldoende zelfredzaam bent om een periode te overbruggen waarin u uw administratie kan regelen. Zo was u reeds in Turkije in staat om een beetje te werken (Vragenlijst DVZ, Vraag 33), vond u mensen om geld van te lenen om de veerboot van Lesbos naar Athene te nemen, sprak u mensen in Athene aan waardoor u werk in de bouw kon vinden (CGVS, p. 9), kon u een advocaat vinden om uw documenten te regelen, die u kon betalen door het werk dat u deed (CGVS, p. 11-12) en hebt u tot op heden nog een kennis in Griekenland, die u kan contacteren om u te ondersteunen bij

terugkeer (CGVS, p. 13). Ook bent u in België Frans aan het leren en kon u hier een maand werken bij Black Man en twee maanden in een restaurant. (CGVS, p. 7-8). De tweede job kon u moeilijk doen door uw schouder, maar de eerste job lukte wel, wat toont dat u wel in staat bent bepaalde jobs uit te oefenen, zelfs indien uw schouder minder goed zou herstellen. U vond deze jobs telkens via uw eigen netwerk. Ook doet u vrijwilligerswerk in uw centrum (CGVS, p. 11). Tot slot spreekt u een beetje Engels en Frans, waarmee u zich verstaanbaar kan maken (CGVS, p. 11).

Zoals hierboven aangetoond bent u voldoende autonoom en zelfredzaam om zich bij terugkeer naar Griekenland te behelpen en de periode te overbruggen waarin u uw administratie op orde zou brengen. Uit niets blijkt dat u in Griekenland geen leven zou kunnen opbouwen.”

Bovendien kan geen abstractie gemaakt worden van de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u geen helder zicht geeft op uw situatie qua documenten in Griekenland. Zo gaf u bij uw interview bij de Dienst Vreemdelingen eerst aan dat er geen besluit is genomen in uw asielpprocedure in Griekenland en u geen documenten ontving (Vragenlijst DVZ, Vraag 33). Verder in dat gesprek verklaarde u dan weer dat u bij een advocaat bent geweest die aangaf uw Grieks paspoort weg te gooien- uw Palestijns paspoort was u immers op zee verloren- meteen wanneer u in België aankwam, wat wel een Griekse verblijfsstatus impliceert (DVZ verklaringen 33, 25). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft u dan weer aan dat u wel een positieve beslissing ontving, maar dat u geen verblijfsvergunning hebt ontvangen en enkel een paspoort ontving zeven dagen voor uw vertrek (CGVS, p. 11). Dit paspoort zou u een tijd verloren zijn in België, maar hebt u nu teruggevonden (CGVS, p. 12). Op uw verblijfsvergunning zou u in Griekenland nog hebben moeten wachten, wat u niet hebt gedaan (CGVS, p. 11-12). Het feit dat uw verklaringen hierover zo uiteenlopen, heeft reeds een negatieve impact op uw algemene geloofwaardigheid en de waarachtigheid van de weergave die u ditmaal geeft over uw situatie en het bezit van documenten in Griekenland. Wat er ook van zij, uit uw dossier blijkt dat u op 14/09/2023 de vluchtelingenstatus bekam en dat u over een verblijfsvergunning beschikt die geldig is van 14/09/2026-13/09/2026 en een reispaspoort, geldig van 22/11/2023-21/11/2028 (Cedoca, Aanvraag Derde Landen). U verklaart niet te weten wat een AMKA en AFM zijn (CGVS, p. 11).”

2. Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van oud artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren.

Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking op grond van oud artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk.

3. Met zijn betoog en aanvullende nota neergelegd ter zitting brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de beschikking van 29 april 2026.

3.1. Verzoeker blijkt niet specifiek of concreet een motief van de beschikking te bekritisieren. Bijgevolg brengt hij geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

3.2. De algemene situatie van begunstigten van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland wordt niet anders beoordeeld aan de hand van de informatie die verzoeker in zijn aanvullende ter terechtzitting heeft aangebracht. Hoewel de aanvullende nota nog andere gegevens bevat dan de informatie die eerder voorlag bij de kennisgeving van de beschikking, zoals de RSA-rapporten van september 2025 en maart en april 2026, laat deze landeninformatie evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

3.3. De persoonlijke situatie van verzoeker als Griekse statushouder wordt beklemtoond, waarbij wordt verwezen naar het elementen van het verzoekschrift, maar de Raad is van oordeel dat hiermee voldoende rekening werd gehouden, zoals reeds geduid in de voormelde beschikking.

3.4. In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting nog verwijst naar recente rechtspraak (van de Verenigde Kamers) van de Raad, is een verwijzing naar rechtspraak van de Raad niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.5. In zoverre verzoeker ter terechtzitting verwijst naar zijn situatie in België en stelt dat hij voltijds werkt, een eigen woning heeft en een keukenopleiding wil volgen, stuurt hij met dit betoog echter aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (*cfr.* HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, punt 46), maar dit valt buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad.

4. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 29 april 2026 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP